

[Poul Schlüter]

Hvorfor skulle vi det? Det tror jeg heller ikke vælgerne forventer af os, og derfor har vi vedtaget at forsøge en koordination, men vi er ikke afskåret fra, enkeltvis eller nogle af os, at føre forhandlinger separat med regeringen, hvis regeringen måtte ønske det, men vi vil orientere hinanden, selvfølgelig. Den loyalitet har vi aftalt.

Statsministeren sagde også, at han havde lagt mærke til, at de fire partier ofte er uenige, og at det kan give sig udtryk i forskellig afstemning om lovforslagene. Det er rigtigt. Nu vil jeg ikke udelukke, at det kommer til at forme sig således, at det bliver sjældnere og sjældnere, det sker, men det vil ske, naturligtvis. Egentlig tror jeg dog, at i mangt og meget er de fire partier nok mere enige end socialdemokratiets fløje indbyrdes.

Hvis statsministeren nu havde været herhjemme de sidste dage, ville han nok have noteret sig, at når det drejer sig om de væsentlige lovforslag, om boligerne og om lejeværdisatserne, som folketinget forleden stemte om, viste det sig i al fald, at selv om de fire partier måske oprindeligt havde hvert sit standpunkt, sluttede vi med en enighed, og vi stemte hele vejen igennem om alle ændringsforslagene og om lovforslagene ensartet. Jeg nævner det for det tilfældes skyld, at statsministeren ikke skulle have noteret sig det, for der kan måske heri for regeringen ligge et vigtigt vink om regeringens situation over for de fire, når og hvis regeringen søger forhandlinger med henblik på de permanente skatte- og boliglove.

Om dem vil jeg sige, at når jeg forleden i Berlingske Tidende fremsatte en udtalelse om, at regeringen må lægge sine skatteforslag på arkivet, var det ikke en kommando til regeringen, for det er jeg ikke i stand til at udstede – jeg kan somme tider have indtrykket af, at andre kan, men altså ikke jeg. Det var et råd, fordi det var åbenbart for os alle, da regeringen fremkom med sine to redegørelser, at meget, meget afgørende principper i disse redegørelser er i eklatant modstrid med de fire partiers synspunkter. Der kan være detaljer, der kan være enkeltheder omkring en forenklet skattestruktur, vi kan forhandle om, men på afgørende områder er det en provokation og en udfordring, at regeringen nu søger at satse så stærkt på så rent socialdemokratiske tankegange.

Når det drejer sig om parcelhusenes og de andre ejerboligers situation, må man forstå, at vi opfatter det som en provokation, at man nu så alvorligt vil beskære rentefradragsretten. Når det drejer sig om erhvervslivets forhold, må man forstå, at vi kun kan opfatte det som en provokation, at man lægger op til, at erhvervslivet skal bære et milliardbeløb i ny skattebyrde på et tidspunkt, hvor vi skulle gå den anden vej. Og på et tidspunkt, hvor vi har en helt utilfredsstillende beskæftigelses- og produktionsstilling, er det utilfredsstillende for os, at regeringen lægger så mange kræfter i skattereformarbejde og boligreformarbejde, som ikke på nogen som helst afgørende måde vil forbedre erhvervslivets produktionsvilkår eller beskæftigelsen. Det er forkerte ting at lægge kræfterne i på et tidspunkt, hvor det eneste fornødne er fremgang for arbejdspladserne og erhvervslivet.

Statsministeren havde et par betragtninger om ØD, men, noterede jeg mig, ikke ret mange, og jeg forstod, at statsministeren ikke mente, det var hensigtsmæssigt, at undertegnede søgte forhandling med LO. Bevares, jeg noterede mig også, at statsministeren ikke udelukkede den udlægning af hr. Niels Helveg Petersens udtalelser, at det var hr. Thomas Nielsen, der var gåsen, og ikke undertegnede. Det gjorde dog hr. Niels Helveg Petersen, for han sagde, at det var mig, der var ræven. Nå, lad nu det ligge.

Må jeg slutte med at sige: vi har i dag haft en lang afslutningsdebat, men uden at regeringen, når det drejer sig om beskæftigelse og produktion, i mindste måde har afsløret eller bare løftet sløret for sin politik. Statsministerens lange tale rummede intet om regeringens politik. Det er, som om regeringen nu er begyndt at blive opgivende. Man har ingen planer. Man har ingen fremadrettet politik. Vi opfordrer regeringen til at bygge en politik op i løbet af sommeren, som giver os et helt andet håb end det, der står tilbage efter debatten i dag, om, at man for alvor vil forsøge at skaffe vore virksomheder en forbedret konkurrencesituation. Kun en alvorlig forbedring af konkurrencesituationen kan give os håb om højere beskæftigelse, mere vækst, højere produktion og orden i dansk økonomi. Vi savner tilkendegivelser om regeringens politik.